

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Η εμμογή και το λάθος

Η τυχόν επιμολή του ΔΝΤ και του Βερολίνου σε ακόμη μεγαλύτερη δημοσιονομική προσαρμογή απ’ αυτήν που προβλέπει το ελληνικό σχέδιο θα είναι τεράστιο λάθος. Ορισμένα από τα φορολογικά μέτρα είναι όντως καταστροφικά, γιατί δεν αποτελούν

εργαλείο δίκαιης αναπροσαρμογής εισοδημάτων αλλά οριζόντιο «δρεπάνι», που θα πλήξει όποιον συνεισφέρει στην πραγματική οικονομία. Η εμμογή της κυβέρνησης με την προστασία του δημόσιου τομέα και η άρνησή της να αντιμετωπίσει το κρίσι-

μο ζήτημα του ασφαλιστικού οδηγούν σε εξοντωτικούς φόρους. Αυτό είναι καλό για την κομματική πελατεία, καταστροφικό όμως για την οικονομία. Αν, μάλιστα, ζητηθούν και άλλα δημοσιονομικά μέτρα, τότε η βαθιά ύφεση βρίσκεται προ των πυλών.

ΑΥΓΗ Ανανδρανιστάκης Γιώργος

Το επαναστατικό life style του νεοφιλελέ

Πήγε ο άνθρωπος στη διαδήλωση του «Μένουμε Ευρώπη» με το κολονάτο ποτήρι του και το απαστράπτων ροζέ κρασί του και πέσανε τα φρικιά να τον φάνε. Πέσανε να τον φάνε αυτοί που έχουνε συνδέσει τις διαδηλώσεις με ζεστές μπίρες σε τσιγκίνα κουτάκια που μετά γίνονται τασάκια, με λιπαρά σουβλάκια τίγκα στο αλάτι, το λεμόνι και τη ρίγανη, έτσι που να μην μπορείς να καταλάβεις από τι ζώο προέρχεται το κρέας (αν σου φέρνει τις παντόφλες στο κρεβάτι, μην το φας), με χοι ντογκ πηγμένα στο κέτοαπ, να τρέχουνε πάνω σου τα κόκκινα ζουμιά και να νομίζει ο απέναντι ότι σε πυροβολήσανε στο στέρνο οι ειδικές δυνάμεις. Πήρε ο άνθρωπος το κρασάκι του στη διαδήλωση για να νιώσει λιγούλακι σαν στο σπύτι του, για να μπορέσει να κάνει το μεγάλο άλμα από τον τσέστερφιλντ καναπέ του σαλονιού στα βρομερά πεζοδρόμια του Συντάγματος. Κι ευτυχώς που υπάρχουν τριγύρω το GB, το King George, το Athens Plaza, ακουμπισμένα το ένα δίπλα στο άλλο σαν πύργοι

έσχατης καταφυγής, να τρέξεις μέσα να κρύψεις την καταισχύνη του συγχρωτισμού με άλλους, άγνωστους ανθρώπους. Χρειάζονται γαλόνια αλκοόλ για να μπει εσύ, ο ένας και μοναδικός, στην αγέλη των πολλών, να κινείστε όλοι μαζί σαν σμήνη πουλιών, τότε προς τον Άγνωστο Στρατιώτη, τότε προς το περιστύλιο της Βουλής, τότε προς τις σκάλες της Πλατείας Συντάγματος. Είναι επικίνδυνο το άλμα από τον δερμάτινο καναπέ στη διαδήλωση, σα να πηδάς πάνω από φλεγόμενο φαράγγι με μότο κρος. Τόσα χρόνια σιχαινόσουν και τις διαδηλώσεις και τους διαδηλωτές, τους θεωρούσες υπεύθυνους για την κατάντια της χώρας, κλείνουνε οι βρομιαραίοι κάθε τρεις και λίγο την Πανεπιστημίου και δεν μπορεί ο κόσμος να πάει να αγοράσει ένα μπριγιάν της προκοπής από τον Καίσαρη. Μέχρι που η μοίρα η κακιά έφερε στα πράγματα την Αριστερά, οπότε αναγκάστηκες να διαπράξεις εκείνο που θεωρούσες έγκλημα καθοσιώσεως: Έκλεισες κι εσύ, καλέ μου ευρωπαϊστή,

έναν κεντρικό δρόμο της Αθήνας, δεν ήταν η Πανεπιστημίου, ευτυχώς, ήταν όμως η Αμαλίας, η Λεωφόρος που φέρει το όνομα της Βασιλίσσης και Βασιλομήτορος. Σ’ έριξε που σ’ έριξε, συμπαθή οινόφυλλα, ο κομμουνιστικός κίνδυνος στην καταισχύνη του πεζοδρομίου, να το γιορτάσεις τουλάχιστον, να πεις ένα κρασάκι με μεζέ. Κι όταν λέμε μεζέ δεν εννοούμε κιοφτέ, εννοούμε ροκφόρ διαβρωμένο από πανάκριβη μούχλα, εννοούμε σούσι Ιαπωνίας, που θα το παρασκευάζεις εκείνη τη στιγμή με τα χεράκια σου. Να έχεις μαζί σου όλα τα συμπράγκαλα, μαχαίρι για σούσι, παγοκόφτη για φρεσκοτριμμένο πάγο, γλάστρες μαϊντανού για το μοχίτο, γιγανθοσθόνες που αναμεταδίδουν όπερες, αυτοσχέδιες πασαρέλες με βραδινά φορέματα, φυλαχτά με τρίχες από τη σεπιτή κεφαλή του Ζάχου Χατζηφωτίου, μεγάφωνα που παιανίζουν λόγους της Βασιλίσσης της Αγγλίας, βραχιόλια φτιαγμένα από τα ιερά οστά του Μίλτονος Φρίντμαν. Θέλει κι ο νεοφιλελής το επαναστατικό life style του.

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ Γιάννης Μακρυγιάννης

Μένουμε «Ευρώπη» είπατε; Ε, φάτε «Ευρώπη» τώρα...

«Πάγωσαν» μέχρι και οι... φιλοευρωπαίοι από τη συμφωνία που συζητά και η κυβέρνηση με τους δανειστές. Δεν είναι δυνατόν, λένε, να είναι τόσο «σκληρή» και τόσο «κακή». Επιρρίπτουν βέβαια την ευθύνη στον ΣΥΡΙΖΑ γιατί καθυστέρησε τη συμφωνία, ή γιατί... νευρίασε τον Σόιμπλε, όταν του έστειλε τον Βαρουφάκη να συζητήσει μαζί του. Λες και οι προηγούμενες «συμφωνίες», που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο των μνημονίων ήταν καλύτερες. Οι ίδιες και χειρότερες ήταν, παρότι τότε δεν υπήρχε καμία καθυστέρηση – τουναντίον έτρεχαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις να υπακούσουν και να αποδεχθούν αμέσως τις απαιτήσεις των δανειστών – ούτε κυκλοφορούσε ο... Βαρουφάκης στις Βρυξέλλες. Η συζητούμενη συμφωνία είναι αποτέλεσμα της πολιτικής που θέλει να επιβάλλει στην Ευρώπη μία νεοφιλελεύθερη κάστα πολιτικών δυνάμεων – με την εκκωφαντική ανοχή ή και ενσωμάτωση της σοσιαλδημοκρατίας: Σιδηρά δημοσιονομική πειθαρχία, λιτότητα, διάλυση του κοινωνικού κράτους, ιδιωτικοποίηση των πάντων. Και όλα αυτά σε ένα καθεστώς ποδοπάτησης της εθνικής κυριαρχίας, εκβιασμών, προσβολών, και παγερής αδιαφορίας για τη δημοκρατία. «Δεν μας ενδιαφέρουν τι ψηφίζουν οι λαοί και τι μήνυμα στέλνουν», λέει το ιερατείο των Βρυξελλών – και μάλιστα το λένε αυτό πιο δυνατά όσοι δεν έχουν εκλεγεί ποτέ από το λαό, παρά είναι διορισμένοι «τεχνοκράτες». Τα ίδια έκαναν και στον Παπανδρέου και στον Παπαδήμο και στον Σαμαρά – απλά υπήρχε τότε «δεκτικότητα» από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Τα ίδια θέλπουν να κάνουν και τώρα και μάλιστα είχαν ένα λόγο παραπάνω, ότι έπρεπε να «τιμωρήςουν» την αριστερή επιλογή του ελληνικού λαού. «Να μάθει», θα λέει και στον ύπνο του ο Σόιμπλε. Ναι, ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν τα κατάφερε όπως θα ήθελε στις διαπραγματεύσεις. Προφανώς και καθυστέρησε να φτάσει στο σημείο «μηνδέν» - αυτή η συζήτηση που γίνεται τώρα θα έπρεπε να έχει γίνει τον Μάρτιο για παράδειγμα, ώστε να μην «σέρνεται» ασκόπως η οικονομία. Και όχι μόνο δεν πήγε με στρατηγική ρήξης, αλλά ούτε καν με λογική σύγκρουσης όπου αυτή θα ήταν αναγκαία - αυτή η συνειδητή επιλογή ή αφέλεια ήταν και το κύριο λάθος του, γιατί στους αδιस्ताκτους δεν πας με τριαντάφυλλα και σοκολατάκια.

Αλλά και πάλι είναι σαφές: Και τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο και, φυσικά τώρα, η «Ευρώπη» ζητά την επανάληψη της ίδιας αδιέξοδης συνταγής, έστω κι αν η «θεραπεία» γίνεται, όσο περνά ο καιρός, όλο και πιο «βαριά»: Λιτότητα, απορρυθμίσεις στην αγορά εργασίας, ξεπούλημα των πάντων, διάλυση του κοινωνικού ιστού, ισοπέδωση των παραγωγικών δυνατοτήτων. Και βέβαια παράδοση της διακυβέρνησης της χώρας από την εκλεγμένη κυβέρνηση στα «τεχνικά» κλιμάκια της τρόικας – ή μήπως δεν ζητάνε όλα αυτά πέντε μήνες τώρα, όπως τα είχαν «κατακτήσει» επί μία πενταετία; Χωρίς μάλιστα να αναγνωρίζουν στο παραμικρό την ανάγκη κάποιων αλλαγών στη συνταγή: ότι δηλαδή χρειάζεται τουλάχιστον αναδιάρθρωση του χρέους για να έχει νόημα ένα σκληρό δημοσιονομικό πρόγραμμα. Μάλιστα αυτοί οι φωστήρες και ορθολογιστές «Ευρωπαίοι» απορρίπτουν και το μοναδικό λογικό που τους λέει το ΔΝΤ, το οποίο έχει, αν μη τι άλλο, εμπειρία από τέτοια θέματα, ότι δηλαδή προηγείται των σκληρών προγραμμάτων η αναδιάρθρωση χρέους. Είναι άλλωστε πανθομολογούμενο ότι η Ευρώπη σαμποτάρισε το 2010 την αναδιάρθρωση του χρέους, δυστυχώς στηριζόμενη και στη θέση της τότε κυβέρνησης, ακριβώς για να σώσει τις γαλλογερμανικές τράπεζες και να φορτώσει την κρίση στις πλάτες των κρατών και των λαών. Η συζητούμενη συμφωνία δυστυχώς δεν αποτυπώνει την πολιτική και την φυσιογνωμία του ΣΥΡΙΖΑ. Αποτυπώνει όμως το χαρακτήρα και τις διαθέσεις της σημερινής Ευρώπης. Η οποία καμία σχέση δεν έχει με τις αρχές και τις αξίες της αλληλεγγύης, της καταπολέμησης των ανισοτήτων, της δημοκρατίας. Η Ευρώπη έχει μετατραπεί, έχοντας πλέον και το υπερόπλο του «ευρώ», σε ένα απεχθές, κυνικό μάρφωμα. Μία «ένωση» με αφεντικά και υπόδουλους. Με τεράστιο δημοκρατικό έλλειμμα και βασανιστικά, άλυτα προβλήματα, όπως της ανεργίας. Που ζητάει διαρκώς «αίμα» και καθυποτάσσει κάθε διαφορετική φωνή. Σε αυτή την Ευρώπη λοιπόν... μένουμε. Αφού θέλατε Ευρώπη μην φωνάζετε τώρα. Φάτε Ευρώπη...

ΤΟ ΒΗΜΑ

Δεν υπάρχουν περιθώρια για επιπλοκές κι αναστολές...

Το κλίμα αισιοδοξίας που δημιουργήσε η προσέγγιση των θέσεων της ελληνικής κυβέρνησης με τις αντίστοιχες των εταίρων μας, άρχισε να σκιάζεται από τις πρώτες αντιδράσεις στο εσωτερικό του Σύριζα, αλλά και τις επιφυλάξεις που διατυπώνει σύμφωνα με πληροφορίες το ΔΝΤ, για τον αντιαναπτυξιακό χαρακτήρα των μέτρων. Ο φόβος του πολιτικού κόστους και οι όποιες επιφυλάξεις δεν μπορεί, δεν επιτρέπεται όμως να δημιουργήσουν οποιαδήποτε επιπλοκή στη συμφωνία. Οι διαπραγματεύσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη επιβάλλεται να ολοκληρωθούν μέσα στον ελάχιστο χρόνο που απομένει. Ο πρωθυπουργός με τις νέες επαφές που θά έχει σήμερα στις Βρυξέλλες έχει την ευκαιρία να συμβάλλει καθοριστικά στο κλείσιμο των εκκρεμοτήτων. Στην αποψινή καθοριστική συνεδρίαση του Eurogroup οι υπουργοί Οικονομικών πρέπει να έχουν στα χέρια τους το ολοκληρωμένο πλαίσιο και την αποτίμηση της συμφωνίας, ώστε να δώσουν το πράσινο φως για την οριστική έγκριση της από τη Σύνοδο Κορυφής που ακολουθεί. Η αβεβαιότητα στην οικονομία και η ανασφάλεια που βιώνουν οι πολίτες, πρέπει να λάβουν οριστικά τέλος μέσα στις επόμενες μέρες. Πολιτικά παιχνίδια, προσωπικοί εγωισμοί και ανταγωνισμοί δεν έχουν θέση αυτές τις κρίσιμες ώρες. Η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να κάνει το αναγκαίο τελικό βήμα, αλλά και οι εταίροι μας οφείλουν να σταθμίσουν το γενικότερο ευρωπαϊκό συμφέρον και να αφήσουν στην άκρη μικρόψυχες αντιδράσεις για όσα προβλήματα και αντιδικίες δημιουργήθηκαν ενδεχομένως στο μακρύ διάστημα συζητήσεων και διαβουλεύσεων. Αυτό που προέχει πάνω από όλα είναι η διασφάλιση της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας. Για να μπορέσει επιτέλους η οικονομία να επιστρέψει στην ομαλότητα για να έχουμε στη συνέχεια τη δυνατότητα και την άνεση χρόνου να αναζητήσουμε αντίβαρα στο ιδιαίτερα βαρύ φορτίο των μέτρων. Το κόστος της συμφωνίας είναι πράγματι δυσβάστακτο, αλλά οποιαδήποτε άλλη επιλογή θα είναι δυστυχώς ακόμα χειρότερη. Κι αυτό πρέπει να το έχουν υπόψη τους, τόσο ο πρωθυπουργός που θα αναλάβει το πολιτικό κόστος, αλλά και όσοι από το κόμμα του αντιδρούν και μεμψιμοιρούν εκ του ασφαλούς.